Girona, 1981
12 de març
Dijous

SUPLEMENT
PUNT • DIARI

Punt de Vista
Lletres
Novetats Editorials

Una dretanització forçada

Albert Alay (*)

Arreu del món s'està produint una dretanització política com sembla que pertoqui a una època de crisi econòmica i de recessió mundial. Els sistemes democràtics disposen dels seus mecanismes institucionslas perquè aquest gir es produeixi sense que s'en ressenti el sistema i sense traumes per a la societat, essent això la mesura del nivell de democràcia assolit, o si es vol, de la maduresa institucional.

En les democràcies consolidades, l'anar cap a la dreta o anar cap a l'esquerra és una manifestació normal de la voluntat popular expressada pels resultats de les eleccions. Però quan com és el nostre cas la democràcia s'està fent es poden produir batzegades que posen en perill la continuïtat del sistema, perquè algun sector no té massa interès en què es reflecteixi la voluntat popular a les urnes, o perquè no reconeix aquesta expressió democràtica de la voluntat del país.

A Espanya, estem rebent aquestes sotragades d'una banda per part del terrorisme d'ETA que no sembla voler abandonar la seva estratègia i de l'altra d'una dreta recalcitrant que aprofita l'existència del terrorisme per justificar la insurrecció armada. En aquesta circumstància la democràcia és l'objectiu de dos focs, un de lent i implacable com és el terrorisme, i l'altre sobtat que la manté en permanent perill. Avui m'he de referir a l'assalt al Congrés de Diputats protagonitzat precisament per forces de seguretat de l'Estat i d'alguns —o de molts— caps de l' exèrcit, l'abast del qual no és fàcilment avaluable per la pròpia naturalesa dels fets. Però podem judicar el fet i la circumstància que l'ha fet possible, i que per endavant res no té a veure amb la democràcia. Això cal dir-ho perquè el terrorisme d'ETA no és pas un fet que hagi nascut de la democràcia ni amb la democràcia, sinó que aquesta el va heretar de la dictadura del general Franco. No oblidi ningú que durant la dictadura ETA va fer tants estralls com en plena democràcia, i que fou en ple franquisme que van atemptar i matar el president del govern Carrero Blanco. I que el franquisme no va poder, malgrat els afusellaments, destruir ETA, ni tan sols afeblir-la.

Totes les forces democràtiques de l'Estat ens dolem que ETA segueixi amb l'estratègia terrorista fins i tot contra forces armades provinents de l'anterior règim, perquè hem instaurat una democràcia que sobre el paper les ha assumides totes i la immensa major part del poble fent possible la reforma proposada pels que feren de pont en la transició. Si aquest terrorisme segueix —probablement encara seria més dur amb una dictadura militar— no és culpa de la democràcia sinó dels que el practiquen.

Després d'això hem de dir, clar i català, que el terrorisme no justifica la insurrecció d'alguns alements de les forces armades, ja que amb aquestes accions no s'aconsegueix altra cosa que destruir la democràcia, i aquesta no pot lluitar a la vegada contra el terrorisme i contra els possibles insurrectes de torn. El desgavell del nostre país només es pot resoldre enfortint les institucions democràtiques de les quals les pròpies forces de seguretat en formen part, perquè han acabat una Constitució que fou refrenada pel poble.

Cal que les classes més reaccionàries del nostre país s'adonin que hi ha democràcies a la major part dels països amb els quals mantenim lligams econòmics i en els quals el sistema democràtic no és impediment perquè quedin garantits tots els drets legítims de qualsevol sector del poble. Que s'adonin també que els mecanismes de la democràcia garanteixen poder anar més cap a la dreta o més cap a l'esquerra quan convé sense sotragades de conseqüències imprevisibles.

Però cal també deixar ben clar que d'aquests fets insurreccionals no en són responsables només l'exèrcit i les forces armades, ja que uns i altres són només el braç executor d'aquells que constitueixen l'autèntic poder del país. L'exèrcit no se subleva mai "per se". En tot cas ho fan obeint consignes d'altres grups i concretament en el nostre cas d'una dreta civil, petita en nombre però gran en força, que sent nostàlgia d'un passat que gairebé ningú no vol que torni. Una involució cap a la dictadura seria l'inici d'una llarga lluita revolucionària en la qual no sabem qui seria el guanyador ni qui seria el perdedor. Amb el 18 de Juliol i la guerra civil que el va seguir, va guanyar el reaccionarisme. Imaginar-se ara que la història es repetirà en el mateix sentit pot ser real, de moment, però de cap manera es pot afirmar que a la llarga sigui segur. Cal que abans de tenir temptacions de fer-se amb el poder per les armes, es pensi prou bé en les nafastes conseqüències que podria tenir. Hi ha vegades que l'abús es torna com un "boomerang". Això la gent ho sap i no ho vol de cap manera.

(*) Diputat al Parlament E.R.C.

el lector escriu

A Palafrugell

Sr. Director:

A Palafrugell, com per tot arreu suposo, hi ha coses que no van prou bé. Em referiré a una que no és ni l' única ni potser la més important, però la visc de prop cada dia, ja que és del carrer de la Font, on resideixo.

Es xocant que l'ajuntament d'ara, exactament igual que el d'abans "no democràtic", ha ordenat, rectificat i tornat a ordenar en diferents ocasions el trànsit rodat per la població, diposant la direcció única en molts carrers —alguns dels quals no hi feia falta realment— i per paradoxa el carrer de la Font que em refereixo segueix essent de dues direccions, malgrat que hi ha en ell un tram de deu o dotze metres sense voreres i amb l'amplada de calçada justa per creuar-se dos turismes, escaient-se que els vianants han de caminar per la calçada, moltes vegades amb un vehicle al darrere, quasi estalonant-lo, tocant el conductor amb impertinència el clàxon sense comprendre que qui va a peu poc o res pot fer, com no sigui posar-se a córrer fins el tram més ample, on si hi ha vorera, encara que estreta. A més es dóna la circumstància que és camí obligat —quatre vegades al dia— per a molts nens, alumnes de dos col·legis del veïnat.

Recordo que quan es va començar a posar direcció única en alguns carrers, i no en aquest tan necessari, es digué que amb el de la Font no es podia fer perquè era una de les dues úniques vies d'accés a les carreteres de les platges de Llafranc i Calella, però tot seguit que s'obriria el vial de circumvalació i el carrer de la Font tindria una única direcció. Han transcorregut ja sis anys de l'entrada en funcionament del vial, ample i descongestionant, pel que hi circulen els vehicles que van a les dites platges i també els que es dirigeixen a la part Est de la població. Però al carrer de la Font s'hi segueix circulant en ambdós sentits, amb els consegüents embotellaments i perill per als vianants. I jo em pregunto: Fins quan? Fins a doldre'ns d'una irreparable desgràcia?

Tan d'anar el càntir a la Font...

Albert Rodà
Palafrugell

Càstigs escolars

Sr. Director:

El motiu d'aquesta carta és per exposar-li a vostè i a tots els lectors del PUNT.DIARI una conversa que vàrem tenir a casa meva els meus pares, els meus avis, el meu germà i jo.

Aquesta conversa va venir arran d'un càstig imposat al meu germà de 8 anys pel professor de gimnàstica de l'Escola Nacional de Caldes de Malavella; aquest càstig no era altre que fer-lo córrer, tot sol, des de l'escola fins a una urbanització (Can Solà Gros) que és troba a una distància aproximada de 1'5 km.

Nosaltres no volem defensar el meu germà, ja que ell ha reconegut que estava parlant; però aquest càstig ens sembla molt poc encertat, ja que creiem que hauria estat més adient, fer-li donar voltes pel pati de l'escola, fora de perills com poden ser el trànsit i tant d'altres, o privar-lo de l'hora d'esbarjo, etc...

Ara res més, esperant la publicació d'aquesta carta s'acomiada de vostè i de tots els lectors de PUNT.DIARI.

Un estudiant

La democràcia és de tots!

Joan Oloriz i Serra (*)

Aquests dies estem vivint una calma tensa, trencada només pels trets que al País Basc assassinen ciutadans i membres de les forces de seguretat. Encara no podem fer el balanç definitiu del que ha representat la nit del 23 i la matinada del 24 de febrer per al nostre país. Però el que sí cal és marcar els punts principals que s'han manifestat en aquest intent frustrat de cop d'estat i els camins que se'ns presenten per a la seva superació.

En un primer moment, l'ocupació del Congrés i el segrestament dels diputats i govern per part del tinent coronel Tejero, el control de ràdio i TV per una companyia de la Brunete, i l'ocupació de la III regió militar per part de Milans del Bosch, només va tenir una equivocació greu: la no assumpció del poder per part del general Armada de la Junta d'Estat Major, peça clau del lligam entre les capitanies generals i el Palau de la Zarzuela. La prompta i eficaç intervenció del rei va trencar els fils de la conspiració i aillà els que en el primer moment s'havien sublevat. Després vingué la llarga negociació i la sortida, per fi, en llibertat dels diputats segrestats. El cop havia fracassat.

Estic segur que, en aquells moments, a la ment de la major part dels diputats, així com a la dels ciutadans que veien la democràcia en perill, es feia present la idea que si el cop avortava calia oferir al país un govern sòlid que defensés la democràcia i alhora tingués autoritat per solucionar els problemes que eren el suc de cultiu d'aquest intent facciós.

Així ho entengué el PSOE, que en una intervenció magnífica de seu secretari general manifestà la necessitat d'unir esforços en un govern d' àmplia base que oferís seguretat i fermesa en la defensa de la constitució per a tots els ciutadans.

Els aplaudiments de la major part de la cambra de diputats, no sols dels comunistes que havien plantejat anteriorment, i a vegades de forma tan reiterativa que a alguns els semblava motiu d'escarni, sinó també d'una gran part dels diputats centristes i, malgrat l'oposició del President ara ja investit, Sr. Calvo Sotelo, semblaven refermar aquesta alternativa.

Avui, però, estem veient un intent de confusionisme, mitjançant el qual, per una part, s'intenta minimitzar la importància del cop d'Estat tot reduint el nombre d'implicats militars i civils. I, per altre, intenta presentar-nos el govern del Sr. Calvo Sotelo com l'alternativa adient que no provoqui tensions en l'esfera militar. Com un govern composat pels mateixos ministres que no van ser capaços de solucionar des de l'arrel els problemes que hi ha al nostre país i ni tan sols van fer funcionar els canals per assabentar-se de l'intent de cop d'estat del 23 de febrer, podran avui crear la confiança en la població i en les institucions per una sortida democràtica de la crisi política que estem vivint?

Ofereixen, això sí, que les altres forces polítiques empenyin el cotxe enfangat del seu govern, però continuant ells sols al volant, discutir les qüestions d'Estat i fins i tot arribar a un programa consensuat. Però, quines garanties tenim, i més després dels pactes de la Moncloa, experiència capital i avortada pels mateixos que avui estan al govern, de què aquests acords es compleixin, si en la seva execució sols ho garanteix el govern de la UCD unilateralment?

Els comunistes som els primers en considerar que a nivell de l'Estat la nostra presència al Govern pot ser avui problemàtica, però també manifestem amb fermesa que l'esquerra ha de ser al govern, que els treballadors han d'estar representats en aquest govern d' àmplia base, en definitiva, que el socialistes han de corresponsabilitzar-se, com així ho ha manifestat el seu Consell Federal, en el govern del país. I nosaltres, comunistes catalans, juntament amb el PCE, així com les altres forces de l'arc constitucional, signar un programa que doni solució dintre la Constitució als quatre objectius bàsics per consolidar la democràcia al nostre país.

1. — solucionar harmònicament les autonomies dels diferents pobles del nostre Estat
2. — programa comú per sortir de la crisi econòmica, tot atacant d'arrel el problema de l'atur.
3. — Acabar amb el terrorisme
4. — democratitzar els aparells de l'Estat.

Cal que defugim dels partidismes que, tant en el govern de l'Estat com en el de la Generalitat, alguns poden o hi estan caient. La democràcia és en perill, cal que tots hi posem el nostre esforç perquè els "ametllers" no donin fruit el mes de juny.

(*) Secretari Polític a Girona del PSUC

Punt, El, 1981-03-12, p. 11.
Servei de Gestió Documental, Arxius i Publicacions de l'Ajuntament de Girona (www.girona.cat/sgdap)